

COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 1.6.2011
COM(2011) 319 final

ANEXĂ

Explicare detaliată a propunerii modificate

care însoțește documentul

Propunere modificată de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

**privind procedurile comune de acordare și retragere a statutului de protecție
internațională**

(Reformare)

Explicarea detaliată a propunerii modificate este prezentată în comparație cu propunerea din 2009 a Comisiei de modificare a Directivei 2005/85/CE.

Articolul 1

Nu există modificări comparativ cu propunerea din 2009.

Articolul 2

Comparativ cu propunerea din 2009, articolul a fost modificat în următoarele privințe:

- (d) Definiția solicitanților care necesită garanții procedurale speciale:
- (i) introduce un termen mai precis, și anume „solicitant care necesită garanții procedurale speciale”, care reflectă mai bine faptul că nevoile speciale trebuie să fie luate în considerare în sensul Directivei privind procedurile de azil;
 - (ii) introduce cazuri privind orientarea sexuală și identitatea sexuală în care solicitanții pot necesita garanții procedurale speciale, luându-se în considerare faptul că în aceste cazuri, *inter alia*, examinarea cererii și, în special, interviul personal trebuie să asigure că solicitantul este capabil să își prezinte situația și
 - (iii) clarifică natura anumitor motive prin înlocuirea termenului „probleme de sănătate mintală” cu „afecțiuni fizice grave, probleme de sănătate mintală sau tulburări post-traumatice”.
- (n) Propunerea modificată extinde domeniul de aplicare al termenului de „reprezentant” pentru a clarifica faptul că, în funcție de sistemul național în cauză, tutorele legal al unui minor neînsoțit poate fi nu numai o persoană, ci și o organizație.
- (q) Această nouă definiție a cererilor ulterioare este necesară pentru a veni în sprijinul clarificării normelor privind cererile ulterioare în cadrul textului.

Articolul 3

Nu există modificări comparativ cu propunerea din 2009.

Articolul 4

Propunerea modificată introduce modificări semnificative pentru simplificarea normelor și facilitarea punerii în aplicare a acestora.

S-a clarificat faptul că, pentru a-și îndeplini sarcinile, autoritatea decizională trebuie să dispună de mijloacele corespunzătoare, inclusiv suficient personal competent, și că personalul autorității decizionale este format în mod corespunzător. Pentru simplificarea normelor privind activitățile de formare care trebuie să fie puse la dispoziția personalului, propunerea modificată a fost aliniată la normele relevante ale Regulamentului privind Biroul European de Sprijin pentru Azil [Regulamentul (UE) 439/2010], printr-o trimitere la articolul 6 alineatul (4) literele (a)-(e) din acesta. Astfel, această cerință privind formarea acoperă în prezent următoarele elemente:

- (a) drepturile internaționale ale omului și acquis-ul Uniunii în materie de azil, inclusiv aspecte juridice și jurisprudențiale specifice;
- (b) aspectele legate de prelucrarea cererilor de azil depuse de minori și de persoane vulnerabile cu nevoi specifice;
- (c) tehnicile de interviu;
- (d) utilizarea rapoartelor de expertiză medicală și juridică în procedurile de azil;
- (e) aspectele legate de producerea și utilizarea informațiilor privind țările de origine;
- (f) condițiile de primire, inclusiv atenția specială acordată grupurilor vulnerabile și victimelor torturii.

În ceea ce privește excepțiile de la principiul autorității decizionale unice, a fost introdusă o nouă literă (b) pentru cazurile în care o altă autoritate (de exemplu, poliția de frontieră) acordă sau refuză permisiunea de intrare pe teritoriu în cazul unei proceduri la frontieră. S-a clarificat faptul că, în aceste cazuri, hotărârea privind acordarea permisiunii trebuie să se bazeze pe avizul autorității decizionale. Această modificare vizează alinierea normelor directivei la diversitatea regimurilor de control la frontieră din statele membre.

Articolul 5

Nu există modificări comparativ cu propunerea din 2009.

Articolul 6

Pentru o structură mai clară, articolul 6 din propunerea din 2009 a fost divizat în două articole: articolul 6 din propunerea modificată stabilește norme privind principiul general al accesului facil și rapid, în timp ce noul articol 7 se referă la cererile făcute în numele persoanelor aflate în întreținere sau al minorilor.

Terminologia articolului a fost clarificată comparativ atât cu propunerea din 2009, cât și cu directiva actuală. Este introdusă o distincție mai clară între termenii „a face” și „a depune” referitor la o cerere de protecție internațională. Conform definiției cererii de la articolul 2 litera (b), o cerere este considerată „făcută” imediat ce o persoană care poate fi înțeleasă ca dorind să obțină statutul de refugiat sau de protecție subsidiară face o cerere prin care solicită protecție din partea unui stat membru. Acest act nu necesită formalități administrative. Formalitățile administrative relevante sunt efectuate atunci când o cerere este „depusă”. Conform alineatului (2), statele membre oferă o posibilitate efectivă de a depune o cerere în cel mai scurt timp, sub rezerva oricăror restricții de ordin practic prevăzute la alineatul (1), tuturor persoanelor care doresc să facă o cerere.

La alineatul (3), s-a clarificat faptul că doar înregistrarea ca solicitant a unei persoane care a făcut o cerere trebuie efectuată în 72 de ore, și nu înregistrarea completă a cererii. Această normă este mai clară și mai compatibilă cu elementele specifice ale sistemelor naționale de azil.

Cerința privind facilitarea accesului la procedurile de azil de către autorități, altele decât autoritatea decizională, a fost simplificată. Faptul că personalul autorităților care pot primi cereri beneficiază de instrucțiuni relevante și de formarea necesară pentru a-și îndeplini

obligația de a facilita accesul la procedură este acum un principiu general. O referire la orientările elaborate de Biroul European de Sprijin pentru Azil are drept obiectiv să asigure o mai mare armonizare prin mijloace operaționale.

Pentru a permite statelor membre să gestioneze în mod eficient cererile în cazul în care acestea sunt depuse simultan de un număr mare de resortisanți ai unor țări terțe sau de apatrizi, propunerea prevede posibilitatea extinderii termenului-limită de 72 de ore la 7 zile lucrătoare.

Articolul 7

Propunerea modificată precizează condițiile în care un minor poate face o cerere în nume propriu. Aceasta include condiția conform căreia minorul are capacitatea juridică de a acționa în cadrul procedurilor conform legislației interne a statului membru în cauză fie în nume propriu, fie prin intermediul părinților săi sau al altor persoane majore care sunt membri ai familiei.

Articolul 8 (corespunde articolului 7 din propunerea din 2009)

Acest articol simplifică normele prevăzute la articolul 7 corespunzător din propunerea din 2009. Simplificarea vizează să ofere o mai mare flexibilitate statelor membre în punerea în aplicare a acestor norme. În special referitor la serviciile de interpretare, s-a clarificat faptul că acestea trebuie să fie furnizate numai în măsura în care este strict necesar pentru facilitarea accesului la procedură. În esență, obiectivul este de a permite persoanelor care doresc să solicite protecție internațională să facă acest lucru. Termenul „servicii” arată că statele membre au o marjă largă de apreciere pentru găsirea modalităților adecvate.

Articolul 9 (corespunde articolului 8 din propunerea din 2009)

Nu există modificări comparativ cu propunerea din 2009.

Articolul 10 (corespunde articolului 9 din propunerea din 2009)

Pentru a reflecta înființarea Biroului European de Sprijin pentru Azil și rolul specific important al acestuia în UE în susținerea statelor membre în ceea ce privește informațiile fiabile referitoare la țara de origine în cadrul procedurilor de azil, ordinea menționării a fost inversată între birou și ICONUR.

La alineatul (3) litera (b), referința la dreptul solicitantului și al consilierului juridic de a avea acces la informațiile referitoare la țara de origine a fost eliminată din acest articol. Pentru a îmbunătăți coerența textului, această referință a fost mutată la articolul 12 alineatul (1), unde a fost adăugată o nouă literă (d).

La alineatul (3) litera (d) a fost adăugat un element suplimentar pentru a se asigura că personalul care examinează cererile și adoptă hotărârile are, de asemenea, posibilitatea de a solicita consultanță privind aspecte religioase care pot fi relevante în cazurile în care refugiații sunt persecutați pe motive legate de religie.

Articolul 11 (corespunde articolului 10 din propunerea din 2009)

La alineatul (3) au fost adăugate două motive suplimentare, care țin seama de faptul că divulgarea anumitor informații privind orientarea sexuală sau identitatea sexuală ar putea, de

asemenea, să pună în pericol interesele unui solicitant în cazul unei singure hotărâri privind toate persoanele aflate în întreținerea sa.

Articolul 12 (corespunde articolului 11 din propunerea din 2009)

La alineatul (1), literele (a) și (f) au fost modificate. Propunerea prevede că limba utilizată pentru a informa solicitantul cu privire la procedură trebuie să fie o limbă pe care acesta o înțelege sau se presupune în mod rezonabil că o înțelege. În plus, pentru ca solicitanții să cunoască mai bine consecințele retragerii unei cereri, la litera (a) se prevede că statele membre au obligația de a informa solicitanții cu privire la aceste norme la începutul procedurii. Această garanție este necesară datorită modificării normelor privind retragerea unei cereri.

La alineatul (1) litera (b) s-a clarificat faptul că, în cazul unui interviu privind admisibilitatea, convocarea unui solicitant poate fi efectuată nu numai de autoritatea decizională, ci și de alte autorități competente.

La noua literă (d) se prevede dreptul solicitanților și, după caz, al consilierilor juridici ai acestora, de a avea acces la informațiile menționate la articolul 10 alineatul (3) litera (b). Această modificare nu introduce obligații noi; aceasta a fost mutată de la articolul 10, deoarece includerea la acest articol 12 a accesului la informațiile menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (b) asigură o mai mare coerență în ceea ce privește structura textului.

Articolul 13 (corespunde articolului 12 din propunerea din 2009)

Propunerea modificată îmbunătățește precizia și coerența formulării alineatului (1), fără a modifica conținutul acestuia.

Articolul 14 (corespunde articolului 13 din propunerea din 2009)

Normele privind interviurile personale au devenit mai flexibile. Deși se menține regula generală conform căreia interviurile cu privire la fondul unei cereri sunt efectuate de către personalul autorității decizionale, în cazul în care un număr mare de resortisanți ai unor țări terțe sau de apatrizi depun cereri simultan, statele membre pot să prevadă implicarea personalului unei alte autorități în efectuarea unor astfel de interviuri. Totuși, în acest caz, personalul beneficiază de aceeași formare ca cea furnizată personalului autorității decizionale. Această practică poate fi aplicată numai temporar, pe durata existenței condițiilor menționate.

Al treilea paragraf de la alineatul (1) a fost simplificat și clarificat fără a modifica obligația conform căreia persoanelor majore aflate în întreținere trebuie să li se ofere posibilitatea unui interviu personal.

La alineatul 2 litera (b), termenul „autoritatea competentă” a fost modificat în „autoritatea decizională” pentru a se asigura că aceasta din urmă hotărăște întotdeauna dacă interviul personal poate fi omis în cazul în care solicitantul nu poate sau nu este în măsură să fie interviuat.

Articolul 15 (corespunde articolului 14 din propunerea din 2009)

La alineatul (3) litera (a) s-a clarificat faptul că, în vederea luării unei hotărâri corespunzătoare, persoana care efectuează interviul trebuie să fie competentă pentru a ține seama de situația personală și (în loc de „sau”) generală în care se înscrie cererea. Acestea

sunt elemente complementare, nu alternative; ambele trebuie să fie îndeplinite. Orientarea sexuală și identitatea de sexuală au fost adăugate la lista exemplurilor de situații care trebuie să fie luate în considerare, deoarece sunt, de asemenea, elemente de care poate fi necesar să se țină seama în cursul interviului.

La alineatul (3) litera (c), formularea a fost simplificată, fără modificarea conținutului dispozițiilor.

La alineatul (3) litera (d), regula conform căreia interviuatorul nu trebuie să poarte uniformă a fost formulată mai precis, excluzându-se numai uniforma militară sau uniforma autorităților de aplicare a legii.

La alineatul (3) litera (e), formularea a devenit mai exactă.

Articolul 16 (corespunde articolului 15 din propunerea din 2009)

Articolul a fost simplificat pentru a facilita punerea sa în aplicare de către statele membre. Cerința conform căreia întrebările adresate solicitantului trebuie să fie relevante pentru evaluare a fost eliminată, deoarece este acoperită în mod implicit de cerința ca solicitantului să i se ofere în mod corespunzător posibilitatea de a prezenta elementele cazului.

Articolul 17 (corespunde articolului 16 din propunerea din 2009)

Acest articol a fost modificat semnificativ în comparație cu propunerea din 2009. Statele membre nu au obligația să efectueze o transcriere a fiecărui interviu personal. Normele propuse prevăd întocmirea unui raport detaliat, care conține toate elementele esențiale ale interviului. De asemenea, statele membre pot să prevadă înregistrarea audio sau audio-video a interviurilor. Totuși, chiar și în aceste cazuri, trebuie să se întocmească un raport detaliat, iar înregistrarea se anexează la acesta.

Solicitantul trebuie să aibă posibilitatea de a formula observații cu privire la raport. În acest scop, solicitantul trebuie să fie informat referitor la conținutul raportului la încheierea interviului personal sau într-un anumit termen înainte de luarea unei hotărâri de către autoritatea decizională. Termenul „pe deplin” arată că aceste informații trebuie să includă toate elementele conținute în raport și, dacă este necesar, solicitantul trebuie să beneficieze de asistența unui interpret.

Propunerea impune statelor membre să solicite aprobarea de către solicitant a conținutului raportului. Există o excepție de la această regulă, și anume atunci când interviul este înregistrat pe suport audio sau video. În acest caz, solicitantul trebuie să aibă posibilitatea de a prezenta înregistrarea anexată la raport ca probă în cadrul procedurilor privind căile de atac.

Dacă solicitantul refuză să aprobe raportul, acest refuz se menționează în dosar. Cu toate acestea, refuzul nu împiedică adoptarea unei hotărâri de către autoritatea decizională.

Articolul 18 (corespunde articolului 17 din propunerea din 2009)

Propunerea vizează să revizuiască semnificativ normele privind rapoartele medicale. Pentru a reflecta mai bine conținutul efectiv al articolului, titlul acestuia a fost modificat prin eliminarea termenului „juridic”.

Prima teză de la alineatul (1) stabilește principiul general conform căruia solicitantului trebuie să i se permită să facă obiectul unui examen medical pentru a prezenta autorității decizionale un certificat medical, în sprijinul afirmațiilor sale. Domeniul de aplicare al acestui certificat medical este limitat; scopul său este de a susține afirmațiile solicitantului cu privire la persecuția sau vătămarea gravă suferită în trecut. Această prevedere clarifică faptul că, în sine, certificatul medical nu constituie o dovadă a persecuției. Statele membre pot stabili un termen rezonabil pentru depunerea certificatului, pentru a nu se amâna examinarea cererii și adoptarea unei hotărâri. În vederea eficientizării procedurilor și a prevenirii abuzurilor sau a întârzierilor inutile, se prevede posibilitatea adoptării unei hotărâri fără luarea în considerare a certificatului, dacă acesta nu a fost depus în termen, fără un motiv întemeiat.

Un examen medical poate fi deosebit de relevant pentru analizarea cererii atunci când solicitantul se află în incapacitatea de a prezenta pe deplin elementele necesare pentru a-și susține cererea. Din acest motiv, alineatul (2) impune autorității decizionale să efectueze un examen medical din proprie inițiativă și cu consimțământul solicitantului, în cazul în care consideră că există un motiv pentru a crede că solicitantul suferă de stres post-traumatic sau că a suferit în trecut persecuții sau vătămări grave din cauza cărora acesta nu poate fi interviuat. Refuzul solicitantului de a se supune unui examen medical nu împiedică autoritatea decizională să adopte o hotărâre.

Noul alineat (5) precizează conținutul formării care trebuie furnizată de statele membre persoanelor care interviuează solicitanții. Termenul „identificare” arată că obiectivul formării trebuie să fie asigurarea faptului că interviuatorii cunosc și sunt capabili să recunoască simptomele care ar putea indica acte de tortură suferite în trecut și alte probleme medicale care ar putea afecta în mod negativ capacitatea solicitantului de a fi interviuat.

Articolele 19-22 (corespund articolului 18 din propunerea din 2009)

Noile articole 19-22 vizează ajustarea și clarificarea, în vederea flexibilizării, a normelor privind dreptul la asistență juridică și reprezentare, asigurând, în același timp, furnizarea gratuită de informații juridice și procedurale persoanelor care le solicită și care nu dispun de suficiente resurse. Acesta este unul dintre elementele-cheie ale conceptului de „concentrare a eforturilor”. Alegerea acestei abordări a fost susținută pe deplin de constatările unui proiect din Regatul Unit, așa-numitul „proiect-pilot Solihull”, prezentat la Conferința ministerială privind azilul din septembrie 2010. Acest proiect a confirmat ipoteza conform căreia „concentrarea eforturilor” în procesul de azil, în special prin asigurarea accesului solicitanților de azil la consultanță juridică oferită de un expert la începutul procedurii, conduce la îmbunătățiri semnificative ale calității hotărârilor în primă instanță.

Comparativ cu propunerea din 2009, terminologia a fost modificată pentru a se evita posibilele confuzii între trei noțiuni diferite: 1. nivelul minim al informațiilor juridice și procedurale furnizate în primă instanță, 2. asistența juridică gratuită prin care se asigură un acces efectiv la justiție în cadrul procedurilor privind căile de atac și 3. dreptul solicitanților de a utiliza serviciile unui consilier sau consultant juridic pe propria cheltuială. Pentru o mai mare claritate a normelor și a structurii, articolul 18 din propunerea din 2009 a fost divizat în patru articole. Divizarea acestor articole are rolul de a clarifica distincția între diferitele noțiuni în diversele etape ale procedurii.

Articolul 19

Acest articol stabilește normele privind furnizarea gratuită de informații juridice și procedurale în procedurile în primă instanță. Titlul articolului vizează clarificarea faptului că statele membre au obligația de a furniza solicitanților, la cerere, informații juridice și procedurale gratuite în procedurile în primă instanță și că acest aspect nu este considerat „asistență juridică și reprezentare”. Astfel, conform sistemelor juridice naționale din mai multe state membre, nu este necesară desemnarea unui avocat pentru fiecare solicitant în scopul respectării acestei obligații.

Prevederea stabilește, de asemenea, nivelul minim al informațiilor juridice și procedurale furnizate. În primul rând, acesta include explicarea etapelor procedurale, mecanismelor, drepturilor și obligațiilor care pot fi relevante în cazul solicitantului, inclusiv obligațiile de a coopera și de a prezenta elementele menționate la articolul 4 din Directiva privind standardele minime. În al doilea rând, acesta include, în cazul unei hotărâri negative, explicațiile referitoare la motivele de fapt, de drept și de procedură ale respingerii, pentru a permite solicitantului să fie mai informat în luarea unei decizii privind exercitarea dreptului său la o cale de atac efectivă. Această clarificare s-a dovedit a fi necesară în urma experienței acumulate pe parcursul dezbaterilor privind propunerea anterioară.

Este de reținut că articolul 20 alineatul (2) clarifică faptul că, în cazul în care statele membre furnizează asistență juridică gratuită și/sau reprezentare gratuită în procedurile în primă instanță, se presupune că aceasta include elementele prevăzute în cadrul oferirii gratuite de informații juridice și procedurale.

Alineatul (2) se referă la alte condițiile aplicabile care sunt descrise la articolul 21 de mai jos.

Articolul 20

Titlul acestui nou articol arată că statele membre asigură asistență juridică gratuită și reprezentare gratuită în procedurile privind căile de atac. În terminologia propunerii modificate, asistență juridică gratuită și reprezentare gratuită înseamnă că solicitantul este asistat și reprezentat de o persoană competentă; în cadrul sistemelor naționale din mai multe state membre, aceasta persoană este un avocat calificat. Și pentru această situație au fost stabilite cerințe minime, care includ pregătirea documentelor procedurale și participarea la audieri în primă instanță. Prezenta directivă nu obligă statele membre să asigure asistență juridică gratuită și reprezentare gratuită în instanțele următoare. Deoarece cerințele minime prevăzute de această dispoziție includ deopotrivă asistența (pregătirea documentelor) și reprezentarea (participarea la audiere), s-a clarificat faptul că această dispoziție se referă atât la asistența juridică, cât „și” (în loc de „și/sau”) la reprezentarea juridică.

Alineatul (2) face referire la practica din mai multe state membre în care asistența juridică gratuită și/sau reprezentarea gratuită (servicii prestate de avocați) sunt disponibile încă din procedurile în primă instanță (și anume, proceduri administrative în fața autorității decizionale). Acest alineat ține seama de sistemele respective, clarificând că, în acest caz, statele membre în cauză nu au obligația de a furniza, în mod suplimentar, informațiile juridice și procedurale prevăzute la articolul 19, deoarece asistența juridică și reprezentarea de către un avocat acoperă deja aceste necesități.

Alineatul (3) menționează posibilitatea așa-numitei „evaluări a temeiului cererii”. Aceasta înseamnă că statele membre pot să nu furnizeze asistență juridică gratuită și reprezentare

gratuită solicitanților ale căror căi de atac nu au perspective reale de succes. Totuși, acest aspect trebuie să fie evaluat de către instanța judecătorească, nu de către autoritatea decizională. Al doilea paragraf limitează aplicarea evaluării temeiului cererii prin trimiterea la articolul 47 din Carta Drepturilor Fundamentale a UE, care prevede că persoanele fără resurse suficiente trebuie să beneficieze de asistență juridică în măsura în care aceasta este necesară pentru asigurarea accesului efectiv la justiție. Astfel, acest paragraf trebuie interpretat în coroborare cu articolul 21 alineatul (2) litera (a) din directivă, care stabilește regula generală conform căreia informațiile juridice și procedurale furnizate gratuit în primă instanță și asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită în procedurile privind căile de atac pot fi oferite numai persoanelor care nu dispun de resurse suficiente.

Articolul 21

Acest articol stabilește condițiile generale aplicabile furnizării gratuite de informații juridice și procedurale, precum și acordării asistenței juridice gratuite și reprezentării gratuite. Noul alineat (1) vizează acordarea unei marje largi de apreciere statelor membre în ceea ce privește modul de îndeplinire a acestor obligații. Desemnarea unui avocat este considerată soluția standard, dar statele membre își pot îndeplini obligațiile care le revin în temeiul articolelor 19 și 20 prin intermediul unor organizații neguvernamentale, funcționari de stat sau servicii specializate ale statului. Această dispoziție ține seama de sistemele existente în mai multe state membre.

Articolul 22

Acest articol prevede dreptul solicitantului de a consulta un avocat în toate etapele procedurii. Principala diferență față de articolele 19-21 este că acest articol se referă numai la dreptul solicitantului de a consulta un avocat pe propria cheltuială. De asemenea, acesta prevede că statele membre pot permite organizațiilor neguvernamentale să furnizeze astfel de servicii.

Articolul 23 (corespunde articolului 19 din propunerea din 2009)

Propunerea modificată introduce o schimbare în ceea ce privește accesul la informații în cadrul procedurilor care vizează considerente de securitate națională. În vederea respectării principiului egalității mijloacelor și a jurisprudenței constante, aceasta prevede posibilitatea ca, în cazurile care implică securitatea națională, statele membre să acorde acces la dosare numai serviciilor specializate ale statului (avocați). Această prevedere vizează asigurarea unei reprezentări corespunzătoare a solicitantului, fără divulgarea unor informații sensibile sau confidențiale. Normele permit reprezentantului (funcționar de stat, avocat) să nu aibă niciun contact cu solicitantul.

Articolul 24 (corespunde articolului 20 din propunerea din 2009)

Propunerea modificată vizează simplificarea dispozițiilor privind persoanele cu nevoi speciale. Aceasta vizează stabilirea principiilor și permite statelor membre să găsească modalitățile cele mai adecvate.

În primul rând, titlul articolului, conform definiției de la articolul 2 litera (d), clarifică faptul că, în sensul prezentei directive, procedurile trebuie să țină seama de situația specifică a solicitanților care au nevoie de garanții procedurale speciale. Aceasta vizează, în special, clarificarea faptului că necesitățile procedurale speciale și necesitățile de primire speciale pot fi diferite.

Primul alineat prevede că solicitanții care au nevoie de garanții procedurale speciale trebuie să fie identificați în timp util. Această dispoziție este pe deplin conformă cu prevederile relevante din propunerea modificată referitoare la Directiva privind condițiile de primire; statele membre pot utiliza mecanismul descris la articolul 22 din propunerea modificată referitoare la directiva respectivă.

Propunerea prevede o marjă largă de apreciere a statelor membre în ceea ce privește modalitățile de identificare a solicitanților care au nevoie de garanții procedurale speciale, dacă această necesitate devine evidentă în cursul procedurii. Această situație poate apărea, în special, în cazul anumitor tulburări traumatice care pot fi descoperite numai după o anumită perioadă.

Al doilea alineat descrie, în termeni generali, principiul conform căruia solicitanții care au nevoie de garanții procedurale speciale beneficiază de timp suficient și de sprijin relevant pentru a prezenta elementele cererii. Această normă are drept scop să ofere o flexibilitate maximă statelor membre în găsirea modalităților concrete de punere în aplicare a acestei dispoziții în diferite cazuri.

Articolul 25 (corespunde articolului 21 din propunerea din 2009)

În esență, propunerea modificată extinde obligația reprezentantului de a asista un minor neînsoțit. Domeniul de aplicare al asistenței a fost clarificat și extins, pentru a ține seama de necesitățile procedurale speciale ale minorilor neînsoțiți. În prezent, această dispoziție obligă reprezentantul să ofere minorului asistență pentru ca acesta să poată beneficia de toate drepturile și să se conformeze tuturor obligațiilor prevăzute în directivă. Cerința de imparțialitate a fost eliminată, deoarece reprezentantul acționează în interesul minorului neînsoțit; cu toate acestea, a fost precizat faptul că reprezentantul trebuie să acționeze în conformitate cu principiul interesului superior al copilului.

La alineatul (2), litera (b) a fost eliminată, deoarece faptul că un minor este căsătorit sau a fost căsătorit nu înseamnă *per se* că acesta nu are nevoie de asistență. Astfel, se ține seama de posibilele cazuri de căsătorii forțate.

La alineatul (3) litera (a), cerința ca interviul să fie efectuat de o persoană care are cunoștințele necesare privind nevoile speciale ale minorilor a fost extinsă pentru a include și interviurile privind admisibilitatea.

Alineatul (4) clarifică faptul că informațiile juridice și procedurale sunt furnizate gratuit nu numai minorului neînsoțit, ci și reprezentantului acestuia, iar această dispoziție se aplică și în cazul retragerii unui statut, acoperind, astfel, toate procedurile prevăzute în directivă.

Alineatul (5) introduce o modificare referitoare la examenele medicale efectuate în vederea determinării vârstei minorilor, precizând că, în cazul în care, după efectuarea examenului medical, nu s-a putut ajunge la o concluzie clară în această privință, solicitantul va fi considerat minor.

Alineatul (6) exclude posibilitatea de a aplica „evaluarea temeiului cererii” în ceea ce privește furnizarea de asistență juridică gratuită și de reprezentare gratuită în cazul procedurilor privind căile de atac pentru a se asigura protecția intereselor solicitanților minori neînsoțiți.

Articolul 26 (corespunde articolului 22 din propunerea din 2009)

Nu există modificări comparativ cu propunerea din 2009.

Articolul 27 (corespunde articolului 23 din propunerea din 2009)

Nu există modificări comparativ cu propunerea din 2009.

Articolul 28 (corespunde articolului 24 din propunerea din 2009)

Acest articol prevede posibilitatea respingerii unei cereri ca nefondată dacă aceasta este considerată retrasă implicit, cu condiția ca cererea să fi fost examinată în mod corespunzător după efectuarea unui interviu personal.

Alineatul (2) prevede posibilitatea ca solicitanții care se prezintă din nou la autoritatea competentă după o retragere implicită să facă o nouă cerere după închiderea cazului. Ca regulă generală, această nouă cerere nu poate fi considerată ca fiind o cerere ulterioară. În consecință, aceasta nu poate fi considerată inadmisibilă din cauza faptului că nu conține elemente noi. Cu toate acestea, dacă solicitantul se prezintă din nou la autoritatea competentă după o perioadă de peste un an de la data la care cererea anterioară a fost considerată retrasă, statele membre nu sunt obligate prin directivă să redeschidă cazul și pot trata noua cerere ca fiind o cerere ulterioară. Aceste dispoziții au drept obiectiv să furnizeze instrumente pentru combaterea cererilor repetate abuzive.

Articolul 29 (corespunde articolului 25 din propunerea din 2009)

Formularea de la alineatul (1) litera (a) a fost aliniată la celelalte articole ale directivei, fără a modificarea conținutului dispozițiilor.

Articolul 30 (corespunde articolului 26 din propunerea din 2009)

Nu există modificări comparativ cu propunerea din 2009.

Articolul 31 (corespunde articolului 27 din propunerea din 2009)

Propunerea modificată introduce mai multe modificări în ceea ce privește procedura de examinare în primă instanță și procedurile accelerate. Modificările au drept obiectiv să țină seama de caracteristicile sistemelor naționale din statele membre și să asigure o mai mare flexibilitate și mijloace mai eficiente de combatere a abuzurilor.

Alineatul (3) menține termenul-limită general de șase luni pentru încheierea procedurii în primă instanță. Cu toate acestea, au fost introduse două excepții suplimentare, și anume în cazul în care un număr mare de solicitanți depun cereri simultan și în care autoritatea decizională nu poate respecta termenul-limită din cauza neîndeplinirii de către solicitant a obligațiilor care îi revin.

Statele membre pot, de asemenea, să amâne încheierea procedurii în cazul în care autoritatea decizională nu poate adopta o hotărâre din cauza unei situații nesigure în țara de origine, care se estimează că este temporară. În acest caz, statele membre pot depăși termenul-limită de șase + șase luni. Cu toate acestea, solicitantul își păstrează statutul de solicitant.

Motivele acordării priorității au fost modificate pentru a alinia directiva la propunerea modificată referitoare la Directiva privind condițiile de primire: statele membre pot acorda prioritate examinării în cazul în care solicitantul este vulnerabil. De asemenea, terminologia a fost ajustată la noul termen de „solicitanți care necesită garanții procedurale speciale”. De asemenea, minorii neînsoțiți au fost menționați în mod expres printre cazurile în care acordarea priorității poate fi în mod special justificată.

Alineatul (6) clarifică faptul că motivele prevăzute la acest alineat pot fi utilizate atât pentru accelerare, cât și pentru examinare la frontieră. Această modificare ține seama de sistemele naționale ale statelor membre care aplică procedura generală la frontieră. Cu toate acestea, lista cazurilor care pot fi accelerate sau examinate la frontieră rămâne exhaustivă.

Au fost reintroduse două motive pentru accelerare (și procedură la frontieră):

Litera (e) reintroduce litera (g) din directiva din 2005. Acest motiv are drept obiectiv să permită abordarea eficientă a cazurilor de abuz. Formularea a fost ajustată, prevăzând că acest motiv poate fi utilizat în cazul în care când solicitantul a făcut declarații în mod clar false sau în mod evident puțin plauzibile, care contrazic informații suficient de bine verificate privind țara de origine. Această modificare vizează adăugarea unui element obiectiv la acest motiv.

Litera (g) reintroduce litera (m) din directiva din 2005, care se referă la cazurile de amenințare la adresa securității naționale sau a ordinii publice. A fost clarificat faptul că o cerere poate fi accelerată în cazul în care există motive întemeiate pentru ca un solicitant să fie considerat un pericol pentru securitatea națională.

Alineatul (7) din propunerea din 2009 a fost eliminat. Cerința de a asigura o examinare corespunzătoare și completă a fost mutată la noul alineat (7). Normele privind cererile vădit neîntemeiate au fost eliminate, deoarece a fost reintrodus articolul 28 din directiva din 2005, care acoperă aceste norme.

Articolul 32 (corespunde articolului 28 din directivei din 2005)

Acest articol corespunde articolului 28 din directiva din 2005. Modificarea conținutului se referă la cazurile privind securitatea națională, acesta fiind singurul motiv al accelerării care nu poate fi considerat vădit neîntemeiat deoarece, în aceste cazuri, motivul accelerării nu se bazează pe considerentul că cererea este nefondată. Articolul 28 din propunerea din 2009 a fost eliminat deoarece conținea aceleași norme.

Articolul 33 (corespunde articolului 29 din propunerea din 2009)

Litera (d) a fost modificată deoarece termenul „identică” era foarte restrictiv, făcând ca aplicarea acestui motiv de inadmisibilitate să fie imposibilă în practică și incompatibilă cu normele privind cererile ulterioare pe care trebuia să le sprijine. Propunerea clarifică faptul că motivul de inadmisibilitate poate fi utilizat dacă nu există elemente noi în cazul unei cereri ulterioare. Legătura cu cererile ulterioare (și definiția acestora) a fost clarificată.

Articolul 34 (corespunde articolului 30 din propunerea din 2009)

Normele au fost aliniate la regulile generale privind interviul personal. Aceasta vizează cerința potrivit căreia interviuatorul nu trebuie să poarte uniformă militară sau uniforma autorităților de aplicare a legii.

Articolul 35 (corespunde articolului 31 din propunerea din 2009)

Propunerea modificată prevede în mod explicit posibilitatea ca solicitantul să conteste aplicarea conceptului de primă țară de azil în funcție de situația sa personală.

Articolul 36 (corespunde articolului 34 din propunerea din 2009)

Nu există modificări comparativ cu propunerea din 2009.

Articolul 37 (corespunde articolului 33 din propunerea din 2009)

Nu există modificări comparativ cu propunerea din 2009.

Articolul 38 (corespunde articolului 32 din propunerea din 2009)

Nu există modificări comparativ cu propunerea din 2009.

Articolul 39 (corespunde articolului 38 din propunerea din 2009)

Pentru coerență, a fost adăugat un nou alineat (6), care prevede că statele membre au obligația să informeze periodic Comisia cu privire la țările cărora li se aplică conceptul de țară terță europeană sigură. Aceasta corespunde unei obligații echivalente privind țările terțe sigure.

Articolul 40 [corespunde articolului 35 alineatele (1)-(7) și (9) din propunerea din 2009]

Normele privind cererile repetate sau ulterioare au fost semnificativ clarificate pentru asigurarea unei prelucrări eficiente a acestora. O definiție a termenului „cerere ulterioară” stabilește un domeniu de aplicare clar pentru aceste norme. O cerere ulterioară poate fi considerată inadmisibilă în cazul în care nu există elemente noi care ar spori semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a obține statutul de protecție internațională. Existența noilor elemente trebuie să facă obiectul unei examinări preliminare. În cazul în care există elemente noi, cererea ulterioară trebuie să fie examinată în conformitate cu normele generale. A fost clarificat faptul că, în cazul în care nu există elemente noi, cererea este considerată inadmisibilă. De asemenea, normele privind cererile ulterioare pot fi aplicate în cazul în care un minor necăsătorit depune o cerere separată.

Articolul 41 [corespunde articolului 35 alineatele (8)-(9) din propunerea din 2009]

Conținutul acestor norme nu a fost modificat, dar textul a fost restructurat pentru a asigura o mai mare claritate.

Articolul 42 (corespunde articolului 36 din propunerea din 2009)

Alineatul (3) litera (b) a fost eliminat deoarece este inutil. Această normă este reglementată de articolul 40 alineatul (3).

Articolul 43 (corespunde articolului 37 din propunerea din 2009)

Acest articol rămâne nemodificat. Cu toate acestea, modificările de la articolele 31 și 33 extind domeniul de aplicare al acestui articol prin intermediul referințelor. Motivele suplimentare de accelerare permit statelor membre să examineze aceste cazuri și în cadrul

procedurii la frontieră. Modificarea normelor privind inadmisibilitatea cererilor care nu conțin elemente noi permite, de asemenea, o utilizare mai extinsă a procedurilor la frontieră.

Articolul 44 (corespunde articolului 39 din propunerea din 2009)

Nu există modificări comparativ cu propunerea din 2009.

Articolul 45 (corespunde articolului 40 din propunerea din 2009)

Alineatul (4) a fost modificat. Statele membre pot prevedea că statutul de protecție internațională devine caduc din punct de vedere juridic în cazul în care beneficiarul statutului de protecție internațională devine cetățean al unui stat membru.

Articolul 46 (corespunde articolului 41 din propunerea din 2009)

Normele privind dreptul la o cale de atac efectivă au fost în esență menținute pentru asigurarea conformității cu jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene și a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Modificările privesc următoarele elemente:

La alineatul (5), a fost clarificat faptul că solicitantul are dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru până la expirarea termenului-limită pentru exercitarea unei căi de atac.

La alineatul (6), a fost adăugat un motiv suplimentar în cazul în care nu trebuie furnizat niciun efect suspensiv automat: acesta este cazul atunci când cererea a fost considerată inadmisibilă deoarece statutul de refugiat a fost deja acordat de un alt stat membru. S-a clarificat faptul că se pot face excepții de la principiul efectului suspensiv automat numai în cazurile în care se aplică motivele de accelerare sau de inadmisibilitate. Ca o consecință a extinderii motivelor de accelerare de la articolul 31 alineatul (6), acest alineat are un domeniu de aplicare mai larg decât în propunerea din 2009.

La alineatul (9), a fost eliminată obligația de a stabili termene-limită pentru instanțele judecătorești în care acestea să adopte o hotărâre privind calea de atac pentru a ține seama de caracteristicile sistemelor juridice naționale.

Alineatul (5) din directiva din 2005 a fost eliminat, pentru a se asigura coerența cu alineatul (2) și cu Directiva privind standardele minime.